

Jus Canonicum Practice Explicatum, Seu Decisiones Casuum

Ad Singulos Decretalium Gregorii Papæ IX. Titulos, & ad consuetum
Referendi modum accommodatæ. Opus Novum

Complectens alteram Decretalium medietatem, videlicet nonaginta duos
Titulos, à Titulo XX. libri III. de Feudis usque ad finem

Pichler, Vitus

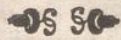
Ingolstadii, 1734

Quæstio II. An dispensatus in Jeunio Quadragesimali quoad carnes
comedendas teneatur abstinere à secunda refectioe, suppositô, quòd
carnes sponte non comedat?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62204)

rei, quàm Judæi magis studentes
observare ceremonias Legis Mosai-
cæ, quàm observare mandata Dei
moralia. Deinde ipse fuit au-
ctor Legis novæ, & sustulit Leges
Ceremoniales antiquas, & sic ab his
exemit suos discipulos. Ad 12.
hoc ipsum nobis displicet in vobis,
quòd jeunia, rem honestam ac in-
scripturis totis laudatam & appro-
batam, faciatis arbitraria, intuper
habitò mandatò Ecclesiæ, & legiti-
mi Superioris Summi Pontificis ea
præcipientis. An non timetis à Deo
vobis exprobrandum, quod olim

Judæis exprobatum legimus, in je-
junijs vestris invenitur voluntas vestra.
Si igitur velitis esse oves Christi,
Summo Pastori, quem Christus ipse
constituit tanquam Vicarium
suum, Summo Pontifici Romano
vos subijcite, vocem ejus audite,
& mecum ab esu carniùm hoc
tempore vos ab-
stinetè.

QUÆSTIO II.

*An dispensatus in Jejunio Quadragesimali
quoad carnes comedendas teneatur abstinere
à secunda refectioe, supposito,
quòd carnes sponte non
comedat?*

¶ *Pareratus bonò zelò ita quidem
existimabat, & contra Paro-
chum sic arguebat. 1. Qui
non admittit dispensationem in lege,
seu non acceptat, ille manet ligatus
lege; quia dispensatio est instar do-
nationis, quæ, si non acceptetur,
(R. P. Fichler Decis. T. 2.)*

nihil operatur: sed, qui non man-
ducat carnes, licet ad eas sit dispen-
satus, dispensationem non accep-
tat: ergo manet lege ligatus, & dis-
pensatio nihil operatur. 2. Episco-
pi solent tantùm dispensare in esu
carnis, non verò in secunda refe-
ctio-

¶

atione : sed dispensatio, utpote odiosa, strictæ est interpretationis, adeoque non extendenda ad secundam refectionem : ergo. 3. si talis posset uti secunda refectione, tunc vice versa dispensatus in secunda refectione, vel aliunde excusatus à jeiunio, posset etiam comedere carnes : sed hoc juxta omnes videtur esse falsum : ergo & prius. 4. Siquis non obstante generali dispensatione ad comedendas carnes in Quadragesima, eam tamen quoad carnes non admittens, posset sub vesperum cœnare, & alteram refectionem adhibere, possent Religiosi, saltem non exempti à jurisdictione Episcopali, sine consensu Superioris sui, qui dispensationem non admittit pro suo Monasterio, sub vesperum alteram refectionem adhibere : sed hoc est absurdum, & nullus fortè auderet facere : ergo.

Parochus e contra factum & morem suum excusavit hoc modo, 1. ab auctoritate DD. nempe Cajetani, Azor, Fagundez & P. VViestner *h. t. n. 7.* dein 2. ex ratione, quia per dispensationem in esu carniū aufertur essentia, & quod principale est, jeiunij Ecclesiastici : sed sublatâ essentiâ & principali cessat quoque accidens & accessorium, videlicet obligatio abstinendi à secunda refectione. *arg. c. accessorium 42. de R. J. in 6.* ergo. 3. Si maneret obligatio abstinendi à

secunda refectione, sublatâ per dispensationem obligatione abstinendi à carnibus, tunc in cœna non possem adhibere carnes, & in harum esu ad alteram refectionem pervenire : sed hoc est contra sensum communem, ut putabat, omnium tam Doctorum, quam Fidelium reliquorum, cum nemo sibi faciat scrupulum, si in carnibus adhibet alteram refectionem, qui absolute, & sine restrictione dispensatus est in esu carniū : ergo.

Ad me quod attinet, sentio cū hoc Parocho contra Panctatum, & multos alios Religiosos, quibuscum hac in re sæpius mihi fuit decertandum, & præter alia à Parocho allata argumenta specialiter urbi absurdum, ad quod opinio Adversariorum reducitur; an non enim evidenter absurdum & incredibile est, quòd liceat alteram refectionem vesperi sumere in carnibus, non verò in cibus esurialibus? atqui dispensatus simpliciter, & sine restrictione ad prandium, licite sumit alteram refectionem vesperi in carnibus, cum per totum diem sit dispensatus in jeiunio Ecclesiastico saltem quoad carnes, non dissentibus Adversariis: ergo evidenter absurdum & incredibile est, eidem non licere alteram refectionem vesperi sumere in cibus esurialibus. Si quis ex parte velit acceptare dispensationem, & corpus suum ac gustum mortificare quoad esum carniū, cur, quæ-

fo, id non possit, cum abstinentia à carnibus & abstinentia ab altera refectioe separabiles ab invicem ac dividuæ sint? Et hanc doctrinam fateor cum Laymanno l. 4. tr. 8. c. 3. n. 8. allegante Lessium & Toleum, procedere solum in casu dispensationis; si enim ob aliam causam, v. g. quia alii cibi, nisi carnes, non facile possint haberi, vel si quis nimium abhorreat ab aliis cibis, tunc admitto, talem non obstante, quod carnes licitè comedat, teneri adhuc abstinere à secunda refectioe etiam in carnibus; licet eam putem, ei propter talem causam licitum esse loco cœnæ collatiunculam sumere etiam in carnibus.

Ad Opposita facillimè respondetur. Ad 1. *dist. Ma.* qui dispensationem non acceptat nullo modo, nec quoad principale nec quoad accessorium, manet lege ligatus. C. *Ma.* qui non acceptat quoad partem, vel quoad principale, acceptat tamen quoad alteram partem, nempe quoad accessorium. *N. Ma.* talem enim lex non ligat quoad hanc partem, cujus dispensationem vel ablationem acceptat: imò simpliciter dispensatus in jejuniis, licet sponte ac voluntariè non comedat carnes, semper tamen potest, si velit, dispensationem admittere, & comedere carnes non solum in prandio, sed etiam in cœna, & ijs integrè se reficere. Ad 2. Episcopi dispensando ad esum carniarum implicite

consentur etiam dispensare ad alteram refectioem, quæ est aliquid accessorium ad esum carniarum tanquam ad principale, vel quasi accedens ad essentiam jejuniis: quando autem aliquid se habet per modum accessorij aut accidentis, etiam comprehenditur in dispensatione, aut lege, etiam odiosa, & sic extensione opus non est, ut habet communis doctrina de Lege odiosa, & ego tradidi ad *Tit. de Constitut. & de Rescriptis.* Ad 3. *N. sequelam*, quia principale non sequitur suum accessorium, nec minus secum trahit, quod est maius, bene tamen vicissim, ut est gnome apud Doctores. Ad 4. *N. iterum sequelam Major.* cum probabiliore, quia Religiosi non habent proprium velle & nolle, & disciplina Religiosa exigit, ut Religiosi in refectioe sua non suum gustum & arbitrium sequantur, sed Superioris, dispensationem pro suo Cœnobio absolute & quoad nullam partem acceptantis. Certè si possent Religiosi sine consensu Superioris acceptare dispensationem quoad alteram refectioem, non amplius foret ratio, cur non possent etiam acceptare quoad esum carniarum, quod non facile à quocumque admitti existimo.

Qq 2

TI.